

Mese az üvegfészekből

Nemsokára elkészülsz kicsikém – ezek voltak az első szavak, amiket a kis Korip életében hallott. És valóban, hamarosan ott állt teljes pompájában: nyolc, gyönyörűen tekerőző lila csáppal és mosolygósra hímzett arccal. Anna néni szerint rá különösen oda kell figyelni, mert a szabályok igen szigorúak, akárkiből nem lehet Korip.

Nem telt bele sok idő, egy kosárkában találta magát többedmagával: Kutyussal, Cicával és Békával, akiket szintén Anna néni horgolt. Az állatok éppen arról beszélgettek, hogy kinek hová vezet az útja.

– Az én kis gazdám három napja született, és engem kap a nagyiéktól ajándékba. Holnap jönnek is értem, és megyünk a házukba, alig várom, hogy találkozzunk! – lelkesedett Kutyus. Cica arról mesélt, hogy leendő legjobb barátja már óvodás, aki ráadásul jövő héten ünnepli az ötödik születésnapját. – Én leszek a meglepetés, biztos kiugrik majd a bőréből, ha meglát! Úgy tudom, hogy mesés szép a szobája, a plafonon csillagok ragyognak, bizony ám, sok-sok világító csillag, és én is ott alszom majd alattuk! Cica örömeiben felugrott, és összecsapta puha mancsait.

Békát egy kisfiú mellé választották társnak, aki nagyon messze lakik Anna nénitől, ezért sokat kell majd utaznia, hogy eljusson hozzá. Ő azonban ezt egy percig sem bánta, sőt, alig várta, hogy belevághasson a nagy kalandba.

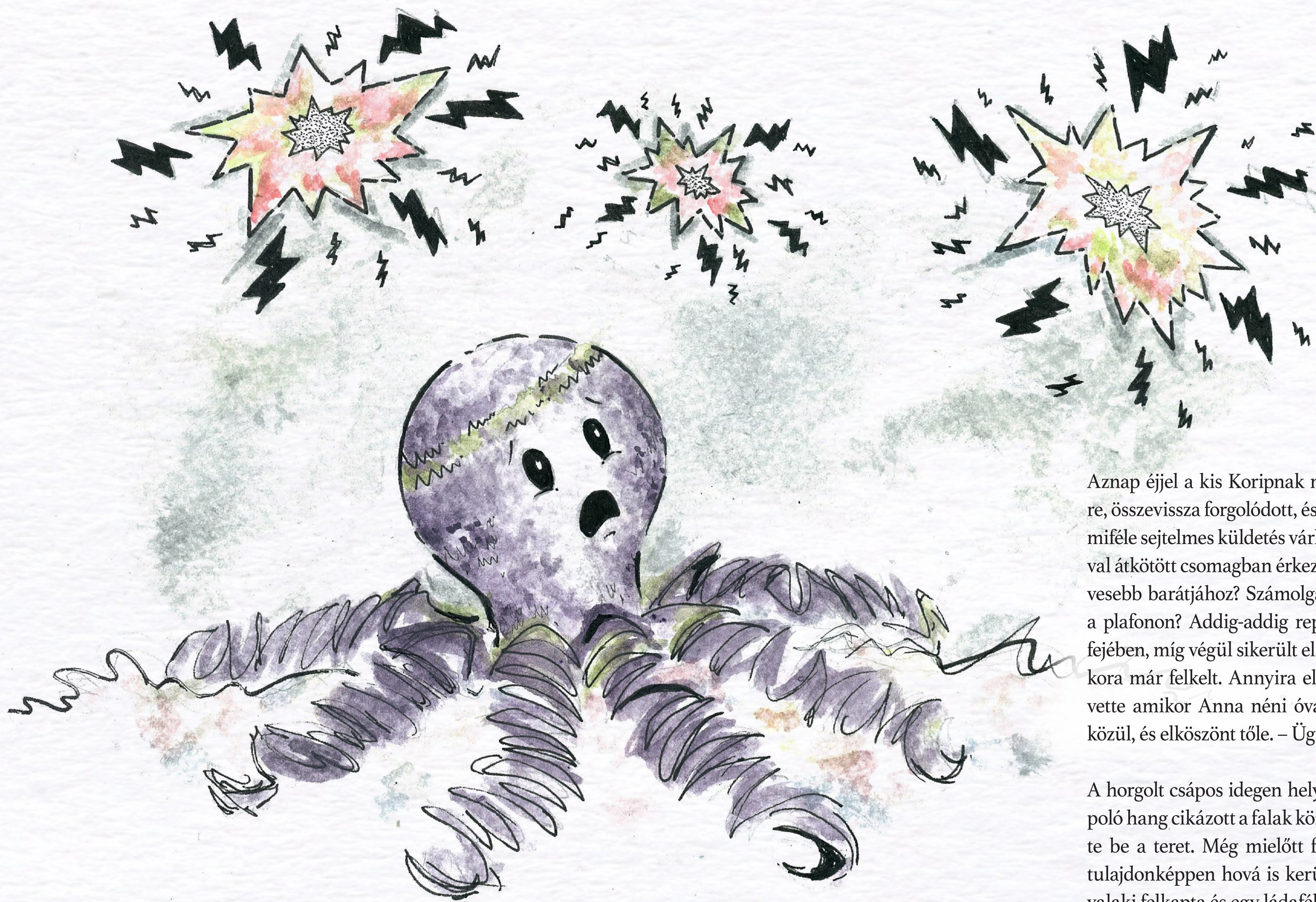
– Micsoda különleges helyeket fogok látni! – sóhajtott elégedetten, majd belefeledkezve gondolataiba az ablak felé fordította fejét.

– És te Polip, te hol és kivel laksz majd? – kérdezte Kutyus. A kis Korip nem tudott válaszolni, zavarában elpirult, és kérdőn széttárta csápjait. – Szóval te nem is tudod, ki és mikor jön érted, vagy egyáltalán, hogy hová mész?

– Én, én... én nem tudom. Anna néni anynyit mondott, hogy egy igazán különleges feladatot szán nekem, azután idehozott közeték, megsimogatta a fejem, majd elment. És Koripnak nevezett engem, nem Polipnak. – Hát, pedig pont úgy nézel ki, mint egy polip – mondta kételkedve Cica, majd alaposan végigmérte új társát.

Aznap éjjel a kis Koripnak nem jött álom a szemére, összevissza forgolódott, és azon töprengett, mégis miféle sejtelmes küldetés várhat rá. Vajon ő is masnival átkötött csomagban érkezik majd leendő, legkedvesebb barátjához? Számolgathat fényes csillagokat a plafonon? Addig-addig repdestek a gondolatok a fejében, míg végül sikerült elaludnia, noha a nap akkora már felkelt. Annyira elfáradt, hogy észre sem vette amikor Anna néni óvatosan kivette őt társai közül, és elkészönt tőle. – Ügyes legyél, kicsi Korip!

A horgolt csápos idegen helyen ébredt. Pittyegő, sípoló hang cikázott a falak között és szúrós szag lengte be a teret. Még mielőtt felfoghatta volna, hogy tulajdonképpen hová is került, és mi történik vele, valaki felkapta és egy ládaféleségbe tette.

– Most patyolattiszta leszel! – mondta az ismeretlen maszkos alak.

A kis Korip egy fél porszemet sem talált a csápjain, nemhogy koszt, nem értette, hogy mitől is piszkolódhatott volna össze abban a szép, puha kosárban, ahová éppenséggel ebben a pillanatban mindennél jobban vágyott visszabújni. Morfondírozott volna még ezen, de hirtelen forró gőz terített be mindent és átjárta az összes porcikáját. Valamivel később ismét ott találta magát a szűnni nem akaró csipogásban, ám ezúttal egy nagy, átlátszó dobozban.

– Fogalmam sincs, mi ez a hely, de nem tetszik! – gondolta.

És akkor meglátta őt: alig néhány csápnýújtásnyira tőle ott feküdt egy aprócska emberke. Az arcát szinte teljes egészében eltakarta egy furcsa ketyere, a bőre akár a papír, a teste törékeny – mint egy madárfióka, aki idő előtt hagyta el a fészket.

A kis Korip a sarokba kucorodott és várt. Hogy mire, maga sem tudta, talán, hogy felébredjen, vagy valaki felkapja a csápjainál fogva és elvigye innen jó messzire. Ám egyszer csak ez a parányi szerzet kinyújtotta a kezét, és egy erőtlen, de jól irányzott mozdulattal megragadott egy csövet a feje felett. A Koripnak fogalma sem volt arról, hogy mi ez a sok bigyó körülöttük, de úgy sejtette, hogy egyiket sem szerencsés piszkálni. Összeszedte minden bátorságát, közelebb húzódott a pöttöm idegenhez, és egyik csápját a keze alá csúsztatta.

– Olyan nagyon kicsi vagy, Csöppnek foglak hívni – mondta kedvesen, de kissé szomorkásan, majd sóhajtott egy hatalmasat. És habár ott ficáncolt a

szívében sok rossz érzés, a fejében pedig temérdek kusza gondolat, mégis, ebben a pillanatban, valahol mélyen kezdte megérteni az ő különleges feladatát.

Lassan telt az idő, a kis Korip a következő napokat megfigyeléssel töltötte, alaposan szemügyre vett mindent. Megértette, hogy az élesen villogó, zúgó szerkezetek jelzik, ha Csöpp segítségre szorul. Ilyenkor mindig érkezett hozzá valaki, még hozzá igencsak szapora léptekkel. Rájött, hogy nincsenek egyedül, sok hozzájuk hasonló páros lakik még a csempével borított helyiségben, ki-ki a maga áttetsző dobozkájában, amit mindenki csak inkubátorként emlegetett. Megtudta, hogy ezek a sürgő-forgó alakok orvosok, illetve nővérek, akiknek az a feladatuk, hogy óvják az itt lakó apróságok életét.

A Korip megismerte Anyát és Apát is. Eleinte egyikük sem találta igazán a szavakat, úgy tűnt, nehéz nekik ebben a ládikóban hagyni Csöppet, és ha tehetnék, abban a minutumban cserélnének a kis csápossal, aki időközben maga is megszerette a pirinyó emberkét. Mindennek dacára olykor azon kapta magát, hogy kosárbeli társain jár az esze, hogy mit csinálhatnak, merre járnak éppen.

De legalább ott volt Anya, aki – ha nem látott maga körül senkit – halkán énekelt, vagy arról beszélt, mi minden várja őket otthon. Máskor pedig mesélt. A kis Koripnak ilyenkor tátva maradt a szája, rajongva hallgatta Anya meséit.

Egyik éjjel akárhogy próbálkozott, nem tudott elaludni. Nézte a masinák villódzó fényeit és a mo-

nitorokon futkosó csíkokat a sötétben. Már kezdett épp begomolyogni a szívébe a szomorúság, amikor Csöpp olyan erővel ragadta meg az egyik csápját, hogy a kis Korip színe egy pillanatra lilából vörösre váltott. Olyannyira meglepte a mutatvány, hogy el is felejtett búslakodni.

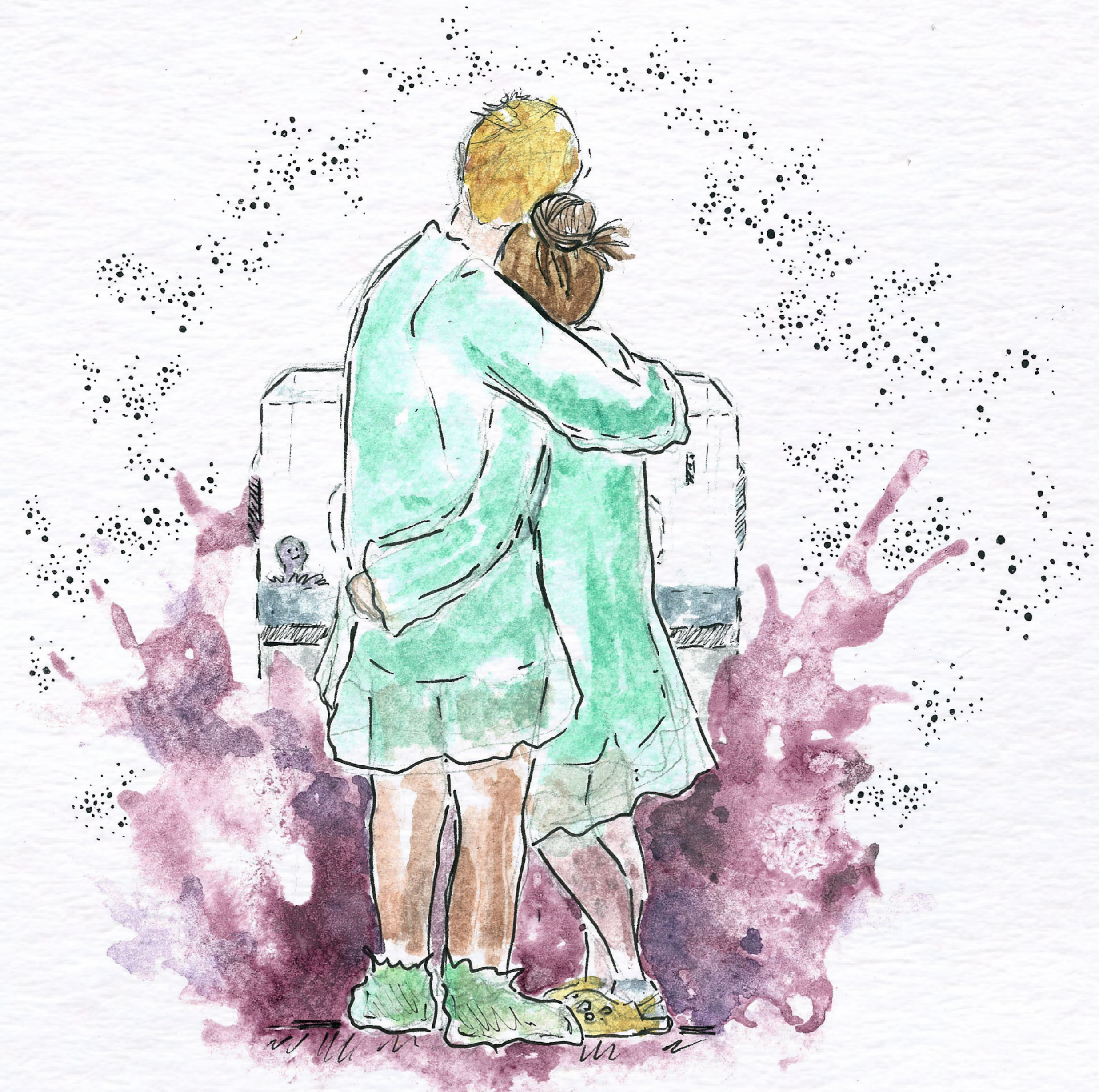
Reggel, amikor ránézett társára, furcsa érzés fogta el: mintha megváltozott volna. A szerkentyű, ami a légzését segítette, és ami szinte teljesen eltakarta az arcát, még aznap eltűnt, levették. A kis Korip egyszerre négy csápjával is a fejéhez kapott.

– Te sokkal erősebb lettél! Hát ez az Csöpp, ez változott! – mondta szinte ujjongva. És micsoda gyönyörű orrod van!

Aznap leginkább kis barátja mindennapjai körül forogtak a gondolatai. Eltűnődött a számtalan tűszúráson, a vizsgálatokon és csipogással kísért éjszakákon.

– Olyan vagy, mint a hősök Anya meséiben – súgta egyszer csak a fülébe. Úgy gondolta, hogy bár Csöpp nem jár-kelet a nagyvilágban, igazán nagy harcok színtere ez a puha, meleg üvegfészek. Nagy küzdelmeké, ugyanakkor nagy varázslatoké is. És ez a kis hős bizony nincs egyedül az útján.

Noha Csöpp egyre erősebb és nagyobb lett, nem telt minden nap felhőtlenül. Ahogy az orvosok és a nővérek mondták, olykor kicsit elfáradt. És ha elfáradt, a szoba megtelt nyugtalan tekintetekkel. Ilyenkor Anya és Apa is kevesebb időt tölthetett vele, sőt, egy ideig hozzá sem érhetek.

– Most jobb híján én mesélek neked – mondta ezen a borús, ólomléptű napokon a Korip. És így is lett, a kis csápos ontotta magából a képzeletbeli kalandokat Csempeországról, az üvegfészek apró hősről, aki azért került szorult helyzetbe, hogy megmutassa mindenkinek, a gyerekek – a legapróbbak és a legtörekenyebbek is – hihetetlenül erősek, mindegyikük parányi csoda, végződjön bárhogya is a történetük.

Telt az idő, mígnem egyik reggel a Korip nagy meglepetésre ébredt: kis barátja ruhát viselt. A fehér bodyról egy seregnyi gyűrött ábrázatú mackó mosolygott a kis csáposra.

– Csöpp, hát alig ismerek rád, olyan... A Korip már nem tudta befejezni a mondandóját, ugyanis egy gumikesztyűbe burkolt kéz hirtelen kiemelte az inkubátorból, és egy ládikaszzerű valamibe tette medverengetegbe bugyolált társával együtt. Ha ez nem lett volna elég, az újdonsült kuckó egyszer csak mozgásba lendült. Azt hitte, ez a fránya doboz soha nem fárad el, ám végül mégiscsak megállt. Egykettőre másik Csempeország, ismeretlen orvosok és nővérek vették körül. Már épp kezdett lefelé görbülni a szája, amikor meglátta Anyát. Bár úgy tűnt, ő sem találja igazán a helyét, mégis boldogabbnak tűnt, mint addig bármikor.

Bár akadtak bukkanók, szinte minden nap tartogatott valami csodát. Csöpp ruháján egymást váltották a mackók, nyuszik, autók és a szívecskék, már nem az a csupasz kis emberke volt, aki hetekkel azelőtt. Idővel az orvosok elég erősnek találták ahhoz, hogy ne egy cső segítségével egyen, és ki-

költöztették az inkubátorból, egy – ahogy a Korip nevezte – gurulós fészekbe. A szigorú kábelek eltűntek, helyette Anya ölelése és kalandos meséi fonták át egyre sűrűbben a mindennapjaikat.

Csöpp súlyát esténként megmérték, a masina pedig nem fukarkodott a jó hírekkel. A kis Korip úgy érezte, végre minden a helyére került, míg nem egy nap feltűnt neki, hogy Anya több időt tölt pakolással és rendezkedéssel, mint általában. Amikor aztán az ajtóban meglátta Apát fülig érő szájjal, akkor rájött, hogy jobban teszi, ha felkötö a nemlétező nadrágját, mert itt valami készül.

Igaza lett, ismét új kalandra indultak: Apa kezében, egy furcsa kis székben ringatózva elhagyták Csempeországot. Csöpp békésen aludt egész úton, a kis Korip pedig álmélkodva nézte a suhanó ismeretlent. Az előttük álló születésnapokra gondolt és a sok izgalmas helyre, ahová együtt eljuthatnak. A fárasztó, de boldog nap végén a kis Korip egy gyönyörű szobában találta magát Csöpp mellett, a rácsos ágyban. Amikor a lámpa elaludt, zölde-sen világító kis formák tűntek fel a plafonon.

– Látod ezt Csöpp? Mi is megérkeztünk a csillagok alá! – mondta, majd hozzábújt kis barátjához, aki válaszul olyan erősen megszorította az egyik csápját, mint korábban soha.

Írta és rajzolta: Huszár Krisztina

